

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6533/2024-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Zrinke Blažević, OIB: 09321645396 iz Zagreba, Zelenjak 74, zastupane po punomoćniku Filipu Galiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Republika Hrvatska, zastupan po OGDO-u, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 18. ožujka 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, 26. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e:

Odbija se tužiteljica u cijelosti s postavljenim tužbenim zahtjevom koji glasi:

I Nalaže se tuženiku REPUBLIKA HRVATSKA, Trg Sv. Marka 6, OIB: 52634238587 isplatiti tužiteljici ZRINKI BLAŽEVIĆ, Ulica Zelenjak 74, 10000 ZAGREB, OIB: 09321645396 u roku od 15 dana iznos od 183.794,55 EUR sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje čl.29. Zakona o obveznim odnosima koje teku od presuđenja do isplate, te na ime nematerijalne štete iznos od 15.000,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje čl.29. Zakona o obveznim odnosima koje teku od presuđenja do isplate te nadoknaditi troškove ovog postupka po istoj stopi koje teku od sklapanja nagodbe do isplate, sve u roku od 15 dana.

II Tužiteljica je dužna nadoknaditi tuženiku parnični trošak u iznos od 20.664,00 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 26. svibnja 2026. godine pa do isplate u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je bila dioničar trgovačkog društva CROATIA BANKA d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 (ranije: Zagreb, Kvaternikov trg 9), OIB: 32247795370 na dan 23. rujna 1999. godine i to sa ukupno 6924 dionica, nominalne vrijednosti 200,00 kuna, odnosno 26,54 EUR po dionici (srednji tečaj konverzije 1 EUR = 7.53450 HRK), odnosno ukupnog iznosa od 183.794,55 EUR u temeljnom kapitalu. Tužiteljica je pretrpjela materijalnu štetu na način da je protuzakonito ostala bez svojih dionica. Samim time, ostala je bez, ne samo imovinskih prava, već i upravljačkih prava nad CROATIA BANKOM d.d. Štetu je počinila država svojim protupravnim postupanjem, koju protupravnost je utvrdio sam ESLJP. Element protupravnosti, se ostvario konačnošću presuda broj 1920/2014, 7687/2022, 15362/2022 i 24501/2019. Iako se radilo o presudama u pojedinačnom predmetu, valja reći da je Odluka Vlade RH imala za posljedicu zadiranje u imovinska i upravljačka prava svih dioničara, pa tako i ovdje navedene tužiteljice. Materijalnu štetu čini sav udio u temeljnom kapitalu Croatia banke d.d. kojeg je tužiteljica kao

dioničar uplatila u cijelosti. Osim toga, tužiteljica je pretrpjela i nematerijalnu štetu u vidu povrede prava osobnosti, jer joj je država svojim arbitrarnim postupanjem onemogućila pristup sudu, uslijed čega potražuje iznos od 15.000,00 EUR nematerijalne štete. Tužiteljica je sukladno odredbi čl. 186.a. ZPP-a pokrenula postupak radi mirnog rješenja spora, međutim, dopisom od 10. listopada 2024. godine, tuženik je njezin zahtjev odbio.

2. Tuženiku u odgovoru na tužbu osporava navode tužbe, tužbeni zahtjev, osnovu i visinu, te se očituje kako slijedi: 1. Ističe se prigovor zastare, nedostatka protupavnosti i uzročne veze između tzv. „štetne radnje“ i štete koju tužitelj tvrdi da je pretrpio. 2. Posebno se osporava visina tužbenog zahtjeva koja je u tužbi postavljena na način da se broj dionica tužitelja pomnoži sa nominalnom vrijednosti dionice u trenutku osnivanja društva. Takav izračun je pogrešan i ne predstavlja visinu navodne štete koju tužitelj tvrdi da je pretrpio budući da štetu predstavlja tržišna vrijednost dionice u trenutku na dan 23. rujna 1999., tj. u trenutku poništenja, a nominalna vrijednost dionice je zapravo kao dio temeljnog kapitala knjigovodstvena vrijednost, a ne tržišna. Zbog lošeg poslovanja Croatia banke d.d. na dan 23. rujna 1999. dionice te banke zapravo tržišno nisu vrijedile ništa, jer je banka bila u gubicima zbog čega je donesena odluka o sanaciji banke. Iz navedenog je očito da tužitelj uopće nije pretrpio štetu, te da su zastarni rokovi odavno protekli jer je navodna šteta nastala 23. rujna 1999. kada su (toč. VII) samom objavom Odluke o sanaciji Croatia banke d.d. povučene i poništene dotadašnje dionice. Odlukom Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. (NN, broj 98/99) od dana 27. rujna 1999. dionice tužitelja iskorištene za pokriće gubitaka Croatia banke d.d. koji su iznosili 622,3 milijuna kuna i posljedica su lošeg poslovanja banke, a za što ne može biti odgovorna Republika Hrvatska nego upravo dioničari odnosno ovdje tužitelj. Temeljni kapital nije bio dovoljan za pokriće svih gubitaka već je Agencija Odlukom Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. od 23. rujna 1999. pokrila preostali gubitak u iznosu od 348,9 milijuna kuna i zatim uplatila dodatnih 204,6 milijuna kuna neophodnih za početnu dokapitalizaciju banke. Dakle, obzirom na izrazito značajne iznose gubitaka i dokapitalizacije jasno je da su dionice tužitelja vrijedile 0,00 kuna. Alternativa sanaciji i dokapitalizaciji Croatia banke d.d. bila je stečaj u kojem se dioničari svrstavaju u niži isplatni red te se namiruju tek ako i kad se namire svi ostali vjerovnici banke, što sve pak ovisi o raspoloživoj imovini kreditne institucije u stečaju. Također, u slučaju stečaja kreditna institucija prestaje sa radom i uklanja se sa tržišta. Dakle, tužitelj bi morao dokazati da je imovina banke bila takva da bi se ona u slučaju otvaranja stečajnog postupka namirila kao vjerovnik nižeg isplatnog reda, i to nakon namirenja vjerovnika viših isplatnih redova te obveza stečajne mase. U hipotetskom slučaju, da je došlo do otvaranja stečajnog postupka nad Croatia bankom d.d. Agencija za osiguranje depozita bi bila u obvezi isplatiti obeštećenje za osigurane depozite deponentima te posrnule kreditne institucije, i to svakog do tadašnjeg zakonskog maksimalnog iznosa od 100.000,00 kn. Takvom isplatom vjerovnicima (deponentima) propale kreditne institucije, Agencija bi stekla izrazito veliku tražbinu prema kreditnoj instituciji, koja se razvrstava u III viši isplatni red te se namiruje prije nižih isplatnih redova odnosno dioničara. U sanaciji su dioničari također na gubitku jer se pokazalo da su obveze Croatia banke d.d. veće od imovine. Da su obveze bile manje, po Zakonu o sanaciji i restrukturiranju banaka izdale bi se zamjenske dionice s umanjenom vrijednošću. Teret dokazivanja suprotnog je isključivo na tužitelju budući da se presude Europskog suda za ljudska prava, na koje se tužitelj poziva ne temelje niti na jednom financijskom pokazatelju koji bi dovodio u pitanje opravdanost postupka sanacije Croatia banke d.d. i njezine posljedica, a niti se odlučivalo o naknadi štete

podnositeljima zahtjeva. Postupak sanacije je provodio DAB dok je trošak sanacije koji je proizašao iz Odluke o sanaciji, ugovora i sporazuma podmiren iz državnog proračuna Republike Hrvatske direktno ili putem DAB-a, a sam postupak sanacije je dovršen privatizacijom i prodajom banka. Odredbe tadašnjeg Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka (dalje: ZSRB) predviđaju ista rješenja u postupku sanacije kao i današnja važeća II regulativa, pa tako previda prestanak vlasništva nad dionicama nakon što je kapital upotrijebljen za pokriće gubitaka. Stoga iz utvrđenog proizlazi da u postupanjima državnih tijela nema elemenata protupravnosti, a također, sama visina štete je za koju tvrdite da Vam je nastala jest dvojbeni i time neutvrđena. Naime, nominalna vrijednost dionica na koje su iste izdane u trenutku izdavanja ne predstavlja njezinu stvarnu vrijednost u trenutku donošenja odluke o sanaciji ili u bilo kojem kasnijem trenutku jer taj iznos predstavlja udio u temeljnom kapitalu društva (ulog s kojim je dioničar participirao u temeljnom kapitalu društva – poslovna odluka dioničara, a samim time i poslovni rizik) i kao takav je knjigovodstvena vrijednost, a ne stvarna, tj. tržišna. Nadalje, na dan otvaranja postupka sanacije je utvrđeno da su gubici iz poslovanja banke više od dvostruko premašivali iznos temeljnog kapitala, te da je temeljni kapital iskorišten za pokriće samo dijela dugovanja banke dok je preostali dug saniran na teret sredstava DAB-a te je upravo iz tog razloga donesena odluka o poništenju 405.299 dionica tadašnje Croatia banke d.d. čime su prestala sva ovlaštenja tadašnjih dioničara koja su proizlazila iz tih poništenih dionica. Zaključno, u konkretnom slučaju istekli su svi rokovi za poduzimanje radnji kojima bi se osporile odluke o otvaranju postupka sanacije, odnosno ostvarila naknada štete, te kako ESLJP u predmetni presudama na koje se tužitelj poziva, uopće nije ulazio u meritum sanacijskog postupka Croatia banke d.d. Temeljem zakonodavnog okvira relevantnog u vrijeme sanacije Croatia banke d.d. Agencija nije imala ovlasti u donošenju predmetne Odluke Vlade Republike Hrvatske, kao ni u postupku koji je prethodio toj Odluci, a koji je u isključivoj nadležnosti Hrvatske narodne banke koja je i utvrdila navedene gubitke banke. Također, osporava se zahtjev za naknadu neimovinske štete u vidu povrede prava osobnosti zbog navodnog onemogućavanja pristupa sudu tužitelju arbitrarnim postupanjem države, odnosno tuženika. Naime, zahtjev je u tome dijelu također ničim potkrijepljen i stoga neosnovan. Osim toga, nije jasno na koji način je tuženik „svojim arbitrarnim postupanjem“ onemogućio tužitelju pristup sudu kad iz sadržaja i priloga tužbe proizlazi upravo suprotno, a to je da je tužitelj iskoristio sve stvarno nadležne sudske instance u RH. Ostaje nejasno na koji način je zdravstveno stanje tužitelja prema priloženoj medicinskoj dokumentaciji iz veljače 2016. bilo u ikakvoj uzročno-posljedičnoj vezi s „štetnim događajem“ iz 1999. godine. Stoga se predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku uvećanu za pripadajuće zakonske zatezne kamate tekuće po stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima od prvostupanjskog presuđenja do isplate.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u potvrdu Croatia banke, izvod iz knjige dioničara, odluku Vlade RH od 23.09.1999. godine, odluku Ustavnog suda od 30.01.20023. godine, presudu Project – Trade d.o.o. – RH od 19.11.2021. godine, uvid u spis ovog suda P-9528/23 u odnosu na iskaz saslušanih svjedoka, zapisnici s ročišta i ostali priležeći podnesci.

4. Među strankama je sporna aktivna legitimacija tužiteljice, zastara potraživanja, odgovornost tuženika za štetnu radnju i nastalu štetu, visina štete i protupravnost.

5. Nije sporno da je Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. donijela Vlada RH. Isto tako, nije sporno niti da navedena Odluka Vlade, prema praksi ESLJP u

činjenično identičnom predmetu Project - Trade d.o.o. protiv Hrvatske, za koju praksu je ovaj sud vezan, predstavlja nezakonito miješanje u tužiteljevo pravo vlasništva prema odredbi čl. 1. Protokola br. 1. EK, jer je ta Odluka Vlade RH bila podzakonski akt kojim su povučene i poništene dionice koje su tužitelju pripadale, a pritom tužitelj nije imao mogućnost djelotvornog pobijanja te mjere. Iz činjenice da se prema odluci ESLJP tuženica nezakonito umiješala u vlasnička prava tužitelja, nedvojbeno proizlazi protupravnost postupanja tuženice jer je Vlada RH donijela Odluku kojom zadire u tužiteljeva imovinska i upravljačka prava koja proizlaze iz vlasništva dionica, bez da je pritom tužitelju na raspolaganje stavila pravna sredstva kojima bi takvo zadiranje tuženice u njegova vlasnička prava mogao osporavati, što znači da je takvo miješanje u tužiteljevo pravo vlasništva bilo nezakonito – dakle, protupravno, da je tuženica štetnik te da je tužitelj oštećenik. Tužitelj je oštećenik prema praksi ESLJP jer je bio dioničar, a Odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. predstavlja mjeru koja je imala učinak na prava tužitelja kao dioničara, a ne (samo) na Croatia banku d.d. kao trgovačko društvo u kojemu tužitelj ima dionice. Prema praksi ESLJP, da je predmetna Odluka utjecala isključivo na Croatia banku d.d., kao trgovačko društvo, tužitelj se ne bi mogao smatrati oštećenikom. Stoga je prema navedenoj odluci jasno utvrđeno da postupak tuženika o predmetnoj odluci o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. nije bio zakonit.

6. Tužiteljica je uz tužbu dostavila potvrdu kako je bila dioničarka Croatia banke d.d. na dan 23. rujna 1999. godine, ukupno dionica 6924 nominalne vrijednosti 200,00 kn / 26,54 eur, što ukupno iznosi 183.794,55 eur u temeljnom kapitalu, čime je utvrđena aktivna legitimacija tužiteljice.

7. Temelj tužiteljčine tužbe i tužbenog zahtjeva je izvan ugovorna odgovornost štete tuženika jer se država nezakonito miješala u pravo vlasništva nad dionicama Croatia banke d.d., a pravni temelj se nalazi u odredbama iz čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave i čl. 1045. ZOO-a.

8. Vlada RH je dana 23. rujna 1999. godine donijela odluku kojom se izravno miješala u vlasništvo nad tužiteljčinim dionicama. Odluka za koju je ESLJP utvrdio da predstavlja nezakonito miješanje u vlasništvo tužitelja, a što je došlo do štetne radnje te je tužiteljici nastala šteta jer su tužiteljici protupravno oduzeta prava članstva u društvu kojeg je stekla uplatom temeljnog kapitala društva

9. Tuženik smatra da se visina naknade štete treba mjeriti po tržišnoj vrijednosti dionica na dan donošenja odluke Vlade RH, a ne nominalnoj vrijednosti istih, jer smatra da je tržišna vrijednost dionica u trenutku donošenja odluke Vlade RH, zbog lošeg financijskog stanja, bila bezvrijedna, odnosno vrijedila je 0,00 kn.

10. Tužiteljica smatra da se visina naknade štete treba mjeriti prema njezinom udjelu u temeljnom kapitalu u visini nominalnog iznosa dionica, a koji joj je davao upravljačka i imovinska prava u Croatia banci d.d., što je tužiteljica uredno platila i omogućavao joj je da glasa na glavnoj skupštini, odlučuje o sudbini društva kojeg je članica te sudjeluje i u dobiti društva. Tužiteljica potražuje naknadu štete od tuženika zbog nezakonitog miješanja u njezino pravo vlasništva nad dionicama Croatia banke d.d. u visini njezinog uloga u temeljnom kapitalu banke. Sud je utvrdio da je nezakonitost takvog miješanja utvrđeno u više istovrsnih predmeta pred Europskim sudom za ljudska prava u Strasbourgu.

11. Svjedok Ivan Tarle iskazao je da je on bio direktor i prvi predsjednik uprave Croatia banke d.d. te u svojem iskazu ustvrdio da je do potencijalnog stečaja Croatia banke d.o.o. dovela izjava tadašnjeg guvernera Hrvatske narodne banke g. Škreba da postoji nekoliko malih brzorastućih i neuravnoteženih banaka, što je prouzročilo

nepovjerenje štediša i njihov "stampedo" na štedne uloge u Croatia banci d.d. Osim takve izjave guvernera HNB-a, prema iskazu svjedoka Tarlea, u tadašnjem "SDK" su na šalterima pravnim osobama govorili da je Croatia banka d.d. u kritičnom položaju te držali ugovore za otvaranje i prijenos računa u drugu komercijalnu banku. Svjedok je ustvrdio da uprava Croatia banke d.o.o., na čijem čelu je on bio, ničim nije dovela do događanja u toj banci koja su rezultirala donošenjem odluke o dolasku g. Adolfa Matejke kao privremenog upravitelja te naposljetku i do Odluke Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju te banke te da problemi banke nisu bili uzrokovani njezinim lošim upravljanjem. Ovaj svjedok iskazao je nadalje da Croatia banka d.d. nije bila na burzi, dakle, njezinim dionicama nije se trgovalo za svo vrijeme dok je on radio u Croatia banci d.d. te se cijena dionica Croatia banke d.d. ne može odrediti jer ako nema tržišta, onda nema niti parametara za određivanje njihove vrijednosti. Na upit zašto Croatia banku d.d. nisu dokapitalizirali njezini dioničari, svjedok Ivan Tarle iskazao je da to naprosto nije bilo moguće, kada je banka u krizi nitko u nju ne želi ulagati od postojećih dioničara, a novu emisiju dionica iako ne bi dozvolilo nadzorno tijelo, jer je to protiv pravila u takvim situacijama.

12. Svjedokinja Nataša Marendić iskazala je da ima saznanja o postupku sanacije i restrukturiranja Croatia banke d.d. zato što ju je u svoj tim uključio g. Adolf Matejka, koji je bio privremeni upravitelj Croatia banke d.d. Naime, Croatia banka d.d. imala je problema s likvidnošću i zato je duže vrijeme bila pod posebnim nadzorom HNB-a te je naposljetku ta banka došla u situaciju da je iskoristila svu pomoć koju joj je HNB kao centralna banka mogao pružiti, više nije ispunjavala uvjete za primanje takve pomoći (u vidu interventnih kredita, koje komercijalnim bankama koje imaju problema s likvidnošću, daju središnje banke) i za Croatia banku d.d. su postojale samo dvije mogućnosti: sanacija ili stečaj.

13. Svjedokinja Nataša Marendić iskazala je nadalje da su u tom kontekstu, g. Matejka kao privremeni upravitelj i ona od strane HNB-a upućeni u Croatia banku d.d., sa zadatkom utvrditi kakvo je tamo stanje – hoće li ta banka ići u stečaj ili će se provesti postupak sanacije. Drugim riječima, išli su na licu mjesta utvrdili je li ta banka, osim što je nelikvidna, uz to i insolventna. Svjedokinja je pojasnila da kada banka ima problem s likvidnošću, to znači da nema dovoljno novaca za ispunjenje obveza koje dospijevaju. To međutim još uvijek ne znači da se ta situaciju ne može popraviti, odnosno da je banka insolventna. Insolventnost znači da banka ima takav nerazmjer između imovine i obveza u bilanci da ne postoji nikakva mogućnost da se kroz redovite mjere uspostavi ponovna likvidnost. Jedini lijek za insolventnost je dokapitalizacija, to znači da vlasnici trebaju uložiti dodatna sredstva. Vlasnici Croatia banke d.d., kao dioničarskog društva, bili su njezini dioničari.

14. Prema iskazu svjedokinje Nataše Marendić, kada je g. Matejka došao u Croatia banku d.d. kao privremeni upravitelj, a ona kao njegova pomoćnica, g. Ivan Tarle više nije imao nikakvih ovlasti, no ostao je raditi u Croatia banci d.d. zato što je poznao stanje u banci, tako da je bilo potrebno da on pomogne u procesu analize i utvrđivanja stanja; on nije bio član tima upućenoga u Croatia banku d.d. iz HNB-a u smislu da je s njima diskutirao ili predlagao rješenja, već je on bio izvor informacija kako bi tim HNB-a utvrdio stanje. Rezultat dijagnostike, koju je u Croatia banci d.d. proveo tim upućen iz HNB-a, na čelu s Adolfom Matejkom bio je sljedeći: utvrđena je duboka insolventnost banke, koja je daleko nadmašivala tadašnji kapital; tim HNB-a sastavio je izvještaj o stanju banke, s preporukom da se ta banka sanira, taj izvještaj poslan je Vladi RH i HNB-u. Svjedokinja Nataša Marendić iskazala je da je je procjena da je banku trebalo sanirati, a ne pustiti je da ode u stečaj, donesena zbog efekata koje bi stečaj te banke izazvao. Naime, u to vrijeme je stanje u bankarskom sustavu bilo loše u smislu da su građani osjećali nesigurnost i nepovjerenje jer je prethodno nekoliko banaka otišlo u stečaj - primjerice Glumina banka, Agroobrtnička banka, Dubrovačka banka i još neke banke.

Zbog toga se procijenilo da je opstanak Croatia banke d.d. od sistemske važnosti, odnosno da bi odlazak te banke u stečaj predstavljao sistemski rizik. Sistemski rizik znači da je ocijenjeno da ako Croatia banka d.d. ode u stečaj, da bi to moglo imati domino-efekt. Naime, građanima nisu poznate kategorije likvidnosti i solventnosti, oni razmišljaju samo o tome je li njihova štednja u banci sigurna. Da je još jedna banka u to vrijeme (Croatia banka d.d.) otišla u stečaj, to bi produbilo nepovjerenje u bankarski sustav jer bi potaknulo štediše da podignu svoje novčane uloge u bankama (štednju), a kada štediše masovno "nahrupe" na banke da bi podigli svoje štedne uloge, to dovodi do lančane propasti banaka, a onda ima vrlo teške posljedice za ekonomsko stanje u državi.

14.3 Svjedokinja Nataša Marendić iskazala je nadalje da je Vlada RH potom, na prijedlog tima iz HNB-a predvođenog Adolfom Matejkom, donijela odluku o sanaciji Croatia banke d.d., g. Matejka postao je sanacijski upravitelj, ona je ostala kao savjetnica u njegovom timu odgovornom za sanaciju banke, ostali su "stari" direktori raznih direkcija u banci, koji su bili odgovorni zajedno s g. Matejkom u tom sanacijskom razdoblju, koje je trajalo nekih šest mjeseci. G. Matejka se vratio nakon toga na svoj posao u HNB, dok je ova svjedokinja ostala raditi u Croatia banci d.d. kao članica uprave te je ona organizirala Skupštinu dioničara, tj. 100%-tni vlasnik bila je Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka te je na toj Skupštini formirana nova uprava banke. Nakon što je svjedokinji Nataši Marendić predložena toč. VII Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., kojom je odlučeno da se danom objave te Odluke povlače i poništavaju dosadašnje dionice Croatia banke d.d. te da će Croatia banka d.d. izdati nove dionice u iznosu od 217 milijuna kuna koji će se u cijelosti prenijeti u vlasništvo Agencije za osiguranje štednih uloga i sanacije banaka, te upitana da pojasni ekonomske razloge za donošenje odluke sadržane u citiranoj točki VII. Odluke Vlade RH, svjedokinja je iskazala da je tim HNB-a nakon provedene dijagnostike utvrdio gubitak Croatia banke koji je jako značajno premašivao kapital. Da bi banka opstala, trebalo ju je dokapitalizirati za iznos od 550 milijuna kuna, to je bio iznos potreban za sanaciju. Dionice banke su kapital. Gubitak je taj kapital bio pojeo, više ga naprosto nije bilo, zato je poništenje dionica u odredbi čl. VII ove odluke u stvari bila pravna deklaracija stvarnog stanja. Ne sjeća se više točno koliki je bio gubitak banke, a koliki je bio kapital, no sjeća se ovog iznosa od 550 milijuna kuna koji je bio potreban za dokapitalizaciju- taj iznos bio je potreban da bi banka mogla normalno nastaviti raditi. Na upit o razlogu iz kojega se u trenutku kada je pokrenut postupak sanacije nije radi dokapitalizacije banke obratilo njezinim dioničarima, svjedokinja Nataša Marendić iskazala je da za to nije bilo vremena, da je za to bilo apsolutno prekasno jer su se sredstva, ako je banka htjela dalje živjeti i poslovati, morala hitno osigurati, a to se ne može učiniti prikupljanjem novca od dioničara, jer se novac mora prikupiti u hitnom postupku, a prikupljanje novca od dioničara se ne može provoditi hitno. Na upit pun. tužitelja može li komentirati mišljenje prof. Anđelka Bilušića u točki IV st. 2. njegove ekspertize (list 307) da Vlada RH i HNB nisu ni pokušali naći rješenje za nelikvidnost, svjedokinja je iskazala da je za to u toj fazi bilo prekasno.

15. U pogledu vrijednosti dionica u trenutku donošenja Odluke Vlade RH o sanaciji Croatia banke d.d., svjedokinja Nataša Marendić iskazala je da je ta vrijednost bila nula. Obveze banke toliko su premašile njezin kapital da taj kapital nije postojao jer dionice su kapital te prema njezinim shvaćanjima dioničari u stečajnom postupku ništa ne bi dobili. Naposljetku je ova svjedokinja iskazala da je do loše aktive Croatia banke d.d. došlo zbog stvarno lošeg poslovanja općenito, prije svega zbog rizičnih kredita koje je ta banka plasirala. Upravu i nadzorni odbor su izabrali dioničari, koji su time dali ovlast upravi da donosi odluke o poslovanju banke.

16. Svjedok Adolf Matejka, nakon što mu je predložen opsežan i detaljan iskaz svjedokinje Nataše Marendić, iskazao je da je se s njezinim iskazom slaže te da ga ima potrebu dopuniti, odnosno precizirati. Tako je ovaj svjedok iskazao da je njega za privremenog upravitelja Croatia banke d.d. imenovao Savjet HNB-a te da je, osim gđe Marendić i ovoga svjedoka iz HNB-a u Croatia banku d.d., radi utvrđivanja istinitog stanja

poslovanja te banke, upućeno još i šest članova supervizije - odjela u HNB-u zaduženog za nadzor banaka. Nadalje, nakon što su napravili izvještaj o stanju banke, taj izvještaj poslali su u HNB, a guverner ga je prosljedio Vladi te Agenciji za sanaciju banaka i osiguranje štednih uloga. Ovaj svjedok dodao je da su uz banke koje su otišle u stečaj, a koje je u svojem iskazu nabrojala svjedokinja gđa Marendić, u stečaj otišle još i Županijska banka, Gradska banka i Komercijalna banka. Svjedok Adolf Matejka pojasnio je da ima potrebu precizirati koje su sve banke otišle u stečaj jer je za procjenu solventnosti svih tih banaka korištena ista metoda koju su oni koristili i za Croatia banku d.d. Za sve se te banke ustanovilo se da su insolventne, a što znači da su gubici veći od kapitala i niti u jednom od tih slučajeva nije se desilo da je nakon stečaja ostalo sredstava za isplatu dioničarima. Svjedok Adolf Matejka stoga je zaključio da nije bilo šanse da bi dioničari Croatia banke d.d., da je ona otišla u stečaj, mogli dobiti svoj uloženi novac nazad. Nadalje je ovaj svjedok precizirao da je svjedokinja Nataša Marendić iskazala da je Croatia banka d.d. sanirana iznosom od 550 milijuna kuna, no da je precizan iznos 553,5 milijuna kuna, koliko je sanacija te banke koštala porezne obveznike. Svjedok Adolf Matejka pojasnio je da to smatra bitnim zbog toga što je od tih 553,5 milijuna kuna za pokriće gubitaka bio potreban iznos od 336,5 milijuna kuna, a iznos od 217 milijuna kuna predstavljao je novi temeljni kapital banke. Dakle, dionice ne samo da nisu ništa vrijedile, nego je novi ulagač, da bi dobio vrijednost od 217 milijuna kuna, trebao prvo podmiriti dug od 336,5 milijuna kuna, "a takav mazohist ne postoji". Naposljetku je u pogledu financijskog stanja Croatia banke d.d. svjedok Adolf Matejka iskazao da je nalaz tima HNB-a o stanju Croatia banke d.d. - da se radi o insolventnoj banci - potvrdila i revizorska kuća Deloitte & Touche. Svjedok Adolf Matejka iskazao je nadalje da je njemu žao što su mali dioničari izgubili vrijednost svojih dionica, no da je međutim sanacija Croatia banke d.d. bila opravdana, radi vraćanja povjerenja u bankovni sustav. Na upit da pojasni zašto je sastavio prijedlog djelomičnog obeštećenja dioničara Croatia banke d.d. (list 297-301 spisa), ako njihove dionice nisu ništa vrijedile, svjedok Adolf Matejka iskazao je da je u trenutku kada je on došao u Croatia banku d.d., ta banka, koliko se sjeća, imala 5724 dioničara. Njegov zadatak, kao privremenog upravitelja, nije bio da se provode likvidacija banke, nego da banka nastavi s poslovanjem, ako za to ikako postoji mogućnost. Među dioničarima te banke bilo je puno klijenata te banke. Bilo je s obzirom na stanje jasno da će država morati potrošiti novac da bi ta banka nastavila s poslovanjem te je on (svjedok) ocijenio da bi bilo dobro da se zadrže klijenti koji su ujedno bili dioničari banke jer je tada (1999.) bilo teško naći kvalitetne klijente. U tom svjetlu je bio napisan njegov prijedlog djelomičnog obeštećenja dioničara Croatia banke d.d. – s ciljem da se od velikog broja klijenata zadrže oni kvalitetni, tako da se zadrži povjerenje u Croatia banku d.d., jer kvalitetni klijenti privlače nove kvalitetne klijente. Taj prijedlog nije dakle sastavio jer je mislio da te dionice nešto vrijede, nego jer je želio da seta banka profilira kao banka s kvalitetnim klijentima. Svjedok Adolf Matejka dodatno je pojasnio da su banke postale dionička društva prije tranzicije, odlukom Ante Markovića te da je tada formirana Banka male privrede d.d., upravo ta banka kasnije je postala Croatia banka d.d.; dakle, to je bila jedna od prvih banaka malih dioničara i za male poduzetnike. Prema iskazu ovoga svjedoka, on je "na tome valu" mislio da bi bilo jako pozitivno zadržati te dioničare nakon što se tu banku sanira, tako da to i dalje ostane banka za male dioničare i za male poduzetnike, da postoje takve banke, a ne samo velike banke koje su mastodonti vezani uz agro industriju, građevinske firme, brodogradilišta i slično. Naposljetku, svjedok Adolf Matejka iskazao je da je on zaista suosjećao s ljudima koji su dali svoj novac i povjerenje da se formira Banka male privrede, da bi nažalost uprava na čelu s g. Tarleom to upropastila. Primjerice, nakon domovinskog rata hrvatski štediše nisu mogli doći do svojih deviznih depozita, jer banke naprosto nisu imale deviza za isplatiti ih. Zato je HNB, kako bi osigurao da banke imaju dovoljno deviza, donio mjeru kojom je obvezao komercijalne banke da za novo uplaćene štedne uloge drže određeni postotak tih sredstava u prvoklasnim inozemnim bankama ili kod HNB-a. Croatia banka d.d. tu mjeru zloupotrijebila je na način da je umjesto da ta sredstva drži na svojem računu u

inozemnim bankama ili u HNB-u, ta sredstva koristila za svoje komercijalno poslovanje. Zalagala je tako novac koji je prema mjerama HNB-a morao uvijek biti brzo dostupan, a takvim pravnim poslom (zalaganjem novca, tzv. pledge) onemogućila je samoj sebi da joj taj novac bude dostupan u slučaju da neki od štediša zatraži isplatu svog depozita s računa u toj banci. HNB, kao supervizor, to nije bio u mogućnosti kontrolirati, zato što je Croatia banka d.d. sve krivotvorila. Sve komercijalne banke dužne su podnositi središnjoj banci izvješća o svom poslovanju, Croatia banka d.d. to je radila, no ta izvješća bila su lažirana.

17. Iskazi navedenih svjedoka nisu relevantni za odlučivanje o osnovanosti i visini postavljenog tužbenog zahtjeva. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva nije sporna visina u zatraženom iznosu od 183.794,55 eur jer se odnosi na 6924 dionice nominalne vrijednosti 200,00 kn / 26,54 eur.

18. Imajući u vidu da je konačnošću presude ESLYP u predmetu Project - Trade d.o.o. c/a RH poslovni broj 1920/2014 koja odluka je pravomoćna 19.04.2021.godine, počeo teći zastarni rok za naknadu štete tužiteljici jer je tek donošenjem te odluke Europski sud za ljudska prava utvrdio povredu konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda zastarni rok teče od pravomoćne navedene odluke 3 godine, a od podnošenja zahtjeva za mirno rješenje spora 16.07.2024. godine prošlo je više od 3 godine, stoga je valjalo utvrditi da je nastupila zastara potraživanja naknade štete, prema odredbi čl. 230. ZOO-a

19. Sud je dosudio tužiteljici parnični trošak temeljem čl. 154. st. 1 ZPP-a iznos od 20.664,00 eur, koji se sastoji od: odgovor na tužbu 1476 bodova, ročište 3.04.2025. g. 1476 bodova, ročište 7.10.2025. g. 1476 bodova, ročište 20.10.2025. g. 1476 bodova, ročište 18.03.2026. g. 1476 bodova, podnesak od 7.02.2025. g, 1476 bodova, podnesak od 24.04.2025. g. 1476 bodova, podnesak od 16.07.2025. g. 1476 bodova, što ukupno iznosi za rad odvjetnika prema OT 20.664,00 eur.

U Zagrebu, 26. svibnja 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 8 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po OGDO-u

Broj zapisa: **9-30888-91bad**

Kontrolni broj: **05e16-2f4b7-6ac3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.